

dette Forslags Fremkomst, og at man saa langt fra bør modsætte sig det eller lægge det Hindringer i Vejen, at man tværtimod af bedste Evne bør støtte Regeringen og haabe, at det maa lykkes at faa det gennemført godt og saa snart som muligt. Sagen er jo, som Bemærkningerne til Lovforslaget tydelig vise, at her er et Tilfælde, hvor man, naar man vil opnaa det, der her er Tale om, absolut maa have Statens Medvirkning. Det er, som Bemærkningerne til Lovforslaget udvikle, en uundgaelig nødvendig Betingelse for at faa Adgang til Verdens rigeste og man kan ogsaa sige vanskeligste Pengemarked, det franske.

Hvis man vil disse Goder, maa man absolut følge den Vej, som Lovforslaget anviser, nemlig at oprette en Statshypotekbank. Naar man gennemgaar Lovforslaget, vil man se, at det hele bærer Præg af det, som er Hovedhensigten, at skaffe Hypotekbankobligationerne Indgang paa det franske Marked. Det er et saa mærkeligt Forhold, at jeg vel ikke kan forudsætte, at det er bekendt for alle dette Tings Medlemmer. Jeg skal derfor kortelig bemærke, at Forholdet paa det franske Pengemarked er præget af Regler fra Melnes Tid, der gik ud paa at gennemføre de protektionistiske Principper ogsaa for Pengemarkedet. Dertil kommer saa en anden Ting, som er ejendommelig for den franske Regering. Medens det i alle andre Lande, saa vidt mig bekendt, er saaledes, at naar Statspapirerne stige og synke i Kurs, er dette blot et Symptom paa, at Pengene ere knappe eller rigelige, saa har de franske Statspapirers Stigen og Synken en ejendommelig politisk Betydning. Der er ikke blot Statspapirernes Stigen og Fald et Symptom paa en Bevægelse i Pengemarkedet, men det er tillige en politisk Begivenhed, og derfor vil enhver Regering i Frankrig ivrig bestræbe sig for at holde de franske Statspapirer i Kurs eller endog at hæve den. Det anses derfor, hvad vi jo ikke godt kunne tænke os, for en Indvending mod og et daarligt Tegn for Regeringen, at Statspapirerne synke, medens jeg antager, at Regeringen her vilde tage sig det ganske let, ligesom, saa vidt mig bekendt, Tilfældet er i alle andre fremmede Lande. For nu at forhindre, at franske Borgere og Kapitalister skulde kunne faa Adgang til fremmede Statspapirer eller fremmede Papirer, hvortil de kunne blive fristede for at faa den højere Rente, som mange fremmede Papirer give, hvilket vilde trykke Kursen paa franske Statspapirer,

naar de sælge disse for at købe fremmede, har Melne indført ret strenge Bestemmelser, som i høj Grad vanskeliggøre Adgangen for fremmede Papirer til at komme ind paa den franske Børs, paa det franske Pengemarked. Man kan nu spørge, hvor længe dette vil vare, og hvornaar Franskmændene ville faa Øjet op for, at de have Krav paa at faa lige saa meget for deres Penge, som de kunne opnaa. Men det er en Betragtning, som vi ikke skulle opholde os ved. Det er et Faktum, at saaledes er det, og saaledes har vor Regering med fuld Føje taget Sigte paa de bestaaende Forhold. Jeg har derfor ikke det mindste at bemærke til hele Ordningen i Lovforslaget, for saa vidt som den er grundet paa en Nødvendighed, nemlig paa Nødvendigheden af at indrette Banken og Obligationerne saaledes, at de virkelig kunne finde Indgang paa det franske Pengemarked.

Jeg har en Tvivl eller der er for mig nogen Uklarhed angaaende den foreslaaede Banks juridiske Stilling. Jeg har ikke set de franske Bestemmelser i Original, og de ere heller ikke givne i Bemærkningerne til Lovforslaget. Der staar kun, at Regeringen har skaffet sig Sikkerhed for, at Obligationerne kunne blive indførte. Jeg ved derfor ikke med Bestemthed, om det kræves som en uundgaelig nødvendig Betingelse for at faa dem indførte paa den franske Børs, at det er Statsobligationer i egentlig Forstand, eller om det er tilstrækkeligt, at det tydelig bemærkes, at det egentlig ikke er Statsobligationer, men at Staten garanterer med et Beløb af indtil 15 Mill. Kr. Jeg kan ikke se det af Lovforslaget, jeg kan med andre Ord ikke se af Lovforslaget, hvorledes egentlig denne Hypotekbanks juridiske Stilling er. En Ting er vis nok, at Kapitalen, 15 Mill. Kr., hvormed det siges, at Staten forstrækker Banken, vedbliver Staten at eje. Det staar der udtrykkelig, altsaa, det er blot en Formsag. Staten vedbliver at eje disse 15 Mill. Kr. Der staar endvidere, at de forrentes for Statens Regning, og jeg antager, at Meningen er, at Hypotekbanken ingen Renter skal svare, og at Staten heller ikke svarer Rente af sin Obligation. Altsaa Kapitalen, som Banken er grundet paa, er Statens Ejendom. Endvidere tilhører Reservefonden, saa vidt jeg kan forstaa, Staten. Da Banken derfor er stiftet af Staten, og da alt, hvad den ejer og har, tilhører Staten, forekommer det mig efter almindelige juridiske Regler, at